

Айзък Азимов

Глупавите умници

Нарон, представител на ригелианската раса, беше четвърто поколение галактичен летописец.

Той притежаваше две книги – голяма, съдържаща списък на многобройните разумни раси от всички галактики, и малка, в която внасяше само цивилизации, достигнали такава зрелост и майсторство, че могат да встъпят в Галактичната федерация.

От голямата книга бяха зачергани онези раси, които поради различни причини са претърпели крушения: лошият шанс, биохимичните или биофизични несъвършенства, както и социалните несправедливости са си казали думата. Затова пък нито една от малката книга не беше заличена.

Умореният и непредставимо възрастен Нарон вдигна очи към ново-дошлия пратеник.

– Нарон! – възкликна пратеникът. – О, единствений и великий...

– Давай без церемонии. Какво има?

– Още една група от организми достигна зрелост.

– Прекрасно, прекрасно. Сегашните бързо помъдряват, няма година без новаци. Кой са този път?

Вестоносецът каза кода на галактиката и координатите на планетата.

– Да – промърмори Нарон. – Знам го тоя свят.

С равен почерк вписа името на планетата в първата книга и после във втората, по традиция използвайки онова наименование, което ползват повечето местни обитатели. Той написа: EARTH.

– Тези млади създания поставиха рекорд – рече той. – Никой не е изминавал пътя от зараждането на разума до зрелостта толкова бързо. Надявам се, че не греша, нали?

– Не, сър – рече вестоносецът.

– Те са получили термомодрена енергия, нали?

– Да, сър.

– Това е главният критерий – Нарон се усмихна. – Скоро техните кораби ще започнат разузнаване на пространството и ще встъпят в контакт с Федерацията.

– Работата е в това, Единствени великий – неохотно продължи вестоносецът, – че според наблюдателите те още не са проникнали в пространството.

– Как така! – изуми се Нарон. – Как не са проникнали! Няма дори космически градове?!

– Все още не, сър.

– Но след като имат термоядрена енергия, къде правят изпитанията и мирните взривове?

– На своята планета, сър.

Нарон изправи всичките си двама фута и прогърмя:

– На своята планета ли?!

После бавно извади стилоса и зачеркна последния запис в малката си книга. Такова нещо не се беше случвало, но Нарон беше много мъдър и можеше да предвиди неизбежното.

– Тъпи магарета! – промърмори той.

КРАЙ

© 1958 Айзък Азимов

Isaac Asimov
Silly Asses, 1958

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Зона F“, бр.2/2002

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11263>]